

Думите на свободата

До всички, както мислят, че историята е само дата в учебника,

Тиска това, защото наскоро се замислих колко често използваме думата „свобода“ - в писове, в разговори, дори в спорове. Но какво всъщност означава тя, когато затворим учебника по история след урока за Априлското въстание? Дали е просто „свободен газ“, или е нещо, за което си струва да заложим всичко?

Какво е борбата за свобода?

За нас, учениците, борбата често е свързана с оценки или с това да докажем на нашите, че сме прави. Но през 1876-а борбата е била нещо съвсем различно - тя е била избор. Представяте си хора на нашата възраст или малко по-големи, които са имали дом, семейства и занаяти. Те са знаели, че имат реални шансове срещу огромната империя.

За мен борбата за свобода това е била „люфт“, но от онази сватата. Да тръгнеш с гершово топче срещу чуждестранен оръдие не е военна стратегия - това е вил. Те са се борили първо в главите си, решавайки, че сражът все пак не ги владее. Борбата е била да докажат на света, че такъв народ, който не може повече да бъде наричан „раз“.

Какво означава свободата днес?

Честно казано, днес приемаме свободата за нещо толкова естествено, колкото въздуха или Wi-Fi връзката. Свободата днес е да си пушим стари и да кажем каквото мислим.

Но ако се замислим по-дълбоко, свободата днес е правото на избор. Да избереш дали да угриш тун или в гурбинна, дали да вървеш в нещо или не. Но тз е и капан. Защото днес никой не ни спира със сила, но често сме роба на мнението на другите, на лайковете или на това да сме като всички останали. Свободата днес е да вздеш себе си в свят, който постоянно ти казва какъв трябва да вздеш.

Защо свободата е ценност и днес?

Може би звучи клиширано, но без свобода няма развитие. Ако не си свободен да грешим, да опитваме и да мечтаем, ти просто заципваш. Тз е ценна, защото ни дава възможност да променяме нещата, не ни карават.

В днешния свят, когато всичко е толкова бързо и поизкога фалшиво, свободата да мислим критично е най-важното нещо, което имаме. Тз ни пази от това да станем просто „потребители“. Ценна е, защото е платена с много висока цена - и ако я изгубим, няма как просто да си я „даунлоуднем“ обратно.

Ако можеш да се върна назад и да седна с тях в
нъжне кафене в Мопривицица или Панагюрище,
бих казала на българите от 1876г.

„ Ей, момчета и момичета, вие сте най-големите
булгари, които тази земя е виждала. Може би си
мислите, че сте загубили, когато виждате как
визко гори след въстанието, но всички спiegelите
вие свбудихте Европа. Благодарение на вашия
кураж, днес аз пиша това на български, в българско
угилище. Не знам дали сме станали по-добра
хора, но поне сме свободни. И се опитваме да
не преценяваме това, което ни оставихте. ”

Бих им казала, че техните шета все още се
покизт, макар че понякога ги споменаваме само по
празници и гествания.

А на моите приятели, съюзници и изобщо на хората
днес бих казала „ Спрете за Малко. ” Спрете
да се опитвате, че визко е трудно. Имаме свободата
за която предиците ни са мисляли в затворите.
Нека не я използваме само за хейт в интернет
или за шупости.

Свободата не е просто да правим каквото си
искаме. Тя е да имам гръбнак. Да не се свивам
пред неправдата в угилище или на улицата. Да
бъдем досега за това, което са ни заели.

Нека не забравиме, се думите „Свобода или смърт“ не са били само за тегиски, а за истински живот.

Свободата е вътре в нас. Нека не я оставиме да засти!

Поздрав: Мирела Любоширова есекова-10а,

ПТТО „Добри Желзков“